

EGO

Ego máme všichni. Ego však není žádná kulička magických vlastností, ani orgán patřící k našemu tělu, s nímž jsme přišli do tohoto hmotného světa coby bytosti duchovní, tvůrčí. Ego je vlastně náš způsob myšlení, produkující určité naše myšlenky, formující naše představy. Představy o světě, o bytostech, které nás obklopují, o nás samých, o Bohu a tak. Naše individuální představy. Představy, které si vytváříme svým životem - informacemi, které přijímáme, prožitky, které si dovolujeme.

Představa stromu není strom, představa lásky není láska, představa bytosti blízké není ona blízká bytost. To je jasné. Vždyť o tom všem máme přeci svoji představu.

Mluvíme-li o představách, tož nabídnu svoji představu.

Bytost právě zrozená je zrcadlo (karmický vklad nyní neuvažujme, ať je představa jednodušší). Hladné, jasné a čisté zrcadlo, odrážející zářivý paprsek Světa, které naň dopadá. Ego zrcadlo zakaluje a deformuje a tak se odráží méně světla a paprsek se rozptyluje nánosem prachu do stran.

Fotografuji na diapozitivy a často je promítám, tož nabídnu ještě jinou představu. Promítám projektoru diapozitiv na bílou stěnu. Díáček považujeme za reálný obraz světa, obraz na stěně považujeme za obraz vytvářený v naší mysli. Naše ego je sklíčko před objektivem. Je-li zabarvené, změní se i obraz na stěně. Třeba do tónů růžových či studených. Je-li zašpiněné, je obraz hůře čitelný a třeba i nečitelný. Je-li tmavé, je obraz těžce pozorovatelný. Je-li deformované, je i obraz deformovaný. Je-li pokryté černou barvou a jen někde je čiré, zbudou z obrazu jen části.

Zkrátka, ego je to, co ovlivňuje přenosovou cestu.

Z projektoru na stěnu,
z reálného světa do naší mysli,
z Vědomí do mysli.

* * *

Vzpomínám na jednu přednášku pana Tomáše. Prvil: "Třebaže je ego jako paprsek Nadjá svým původem neosobní, odrazem od našich závislostí ztratilo svou neosobnost a stala se z něho individuální vtělená bytost. Je sice projevem nesmrtelného životního principu v nás, když se ale spojilo se smrtelným tělem, byl "malér" nevědomosti hotov."

A o uvědomění si ega a započetí práce s ním na cestě Poznání hovořil pan Tomáš jako o rozpouštění ega. Rozpustit ho. Rozpustit ho postupně jako kostku cukru v čaji. Žádné násilí, umožnit mu, aby se rozpustilo. A připomínal, že to je proces krásný, žádoucí, ale že se mnozí obávají, co by z nich pak zbylo. Strach ze ztráty sebe sama jim brání v rozpouštění ega, v uspaní ega. Ztotožňují svoji podstatu s egem a přitom ono ego je odděluje od podstaty.

Pan Tomáš zdůrazňoval, že se vlastně ani tak moc nestane, co se týče povrchu, vnějšku, ale že ta velká proměna nastane uvnitř. Pan Tomáš záměrně nesdělával vše. Ona totiž ta proměna vnější se dostaví též. Postupně. A krásně. Jak? Jak u koho. To se nedá říkat obecně. Tož několik příkladů, záměrně extrémních:

Přestanete třeba chodit do hospody, ukončíte předplatné některých časopisů, přeladíte si televizor a dopřejete mu více klidu, přestanou vás zajímat bulvární zprávy (kdo, s kým, kdy, proč, jak a tak) postupně se třeba změní váš okruh přátel, možná se změní náplň vašeho volného času, určitě se začnete dívat na svět jinak, vnímavěji, pozitivněji a s pochopením a díky tomu také radostně. Možná se lehce změní i váš slovník a třeba i obsah vaší knihovny a ledničky. Ale to vše vám ani nijak zvlášť nepřijde a rozhodně na to nebudete ani pyšní (to by ani nešlo, leda že by ono ego bylo stále ještě veliké, byť již menší), prostě to tak bude.

A hlavně - přestanete se o vlastní vůli zabývat egem druhých.

* * *

Mnohdy dokážeme poslouchat o egu a neuvědomíme si ani, že také takové máme, že to co slyšíme, není o druhých, ale také o nás. O nás.

Mnohdy dokážeme poslouchat, jak o velkém egu druhého zasvěceně hovoří ego naše a neuvědomíme si, jak absurdní situace to je...

PS: Právě se táži, kolik jsem ho sám vložil do vět právě napsaných...

PPS: A co vy? Kolik jste ho vložili do vět právě přečtených...

M. Zámečník
(červen, 2005)